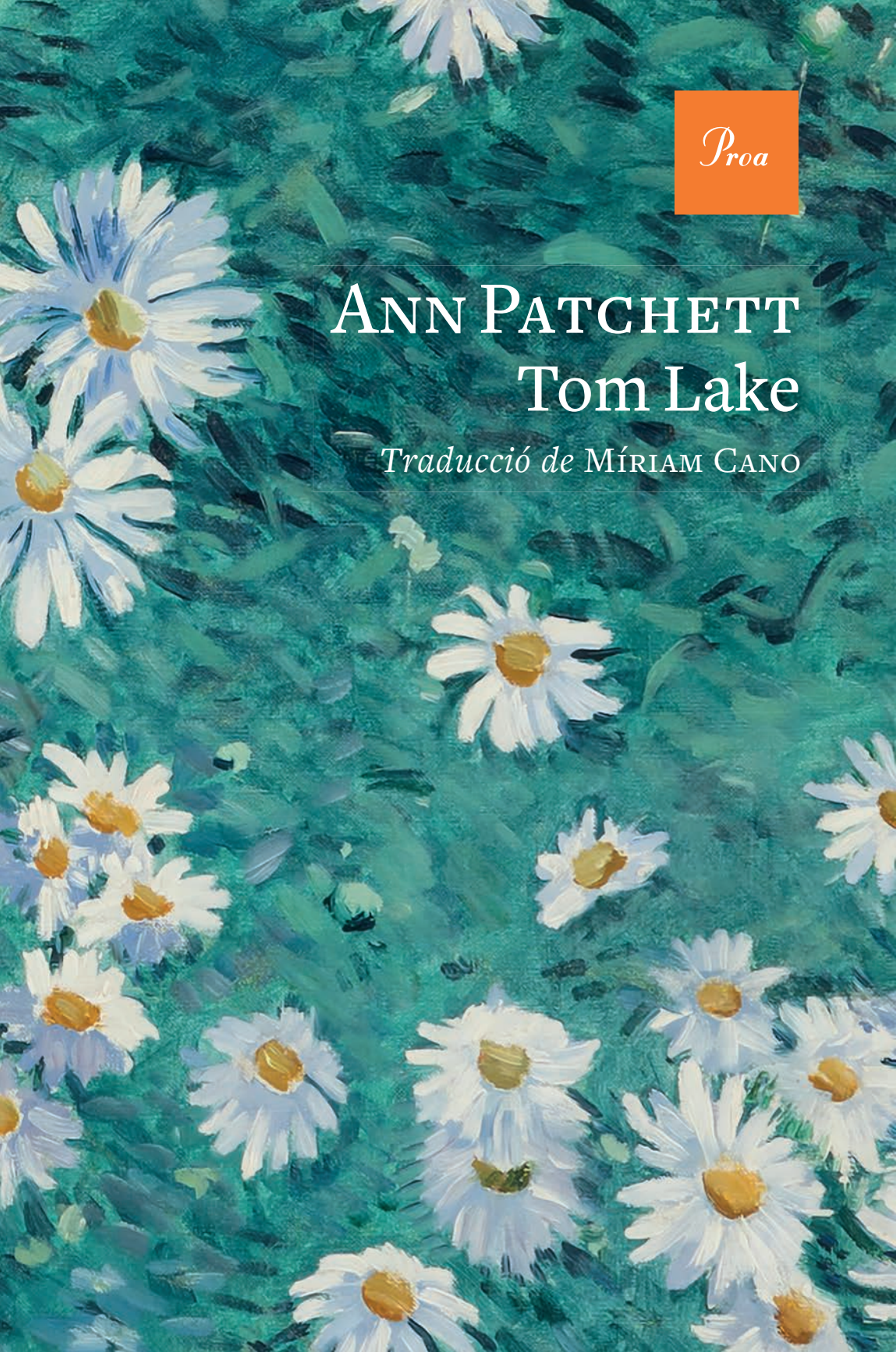

Proa

ANN PATCHETT
Tom Lake

Traducció de MÍRIAM CANO

ANN PATCHETT

TOM LAKE

Traducció de Míriam Cano

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: octubre del 2024

Títol original: *Tom Lake*

© Ann Patchett, 2023

© de la traducció: Míriam Cano, 2024

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**Institució
de les Lletres
Catalanes**

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-19657-84-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 14.277-2024

Composició: Grup62

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Que a la Veronica i a mi ens donessin les claus i ens demanessin d'arribar d'hora un matí gebrat de dissabte, a l'abril, i obrís-sim la porta de l'escola per a les funcions de *La nostra ciutat* era una prova de la nostra insulsa fiabilitat. El director de l'obra, el senyor Martin, era amic de la meva àvia i corredor d'assegurances de State Farm. Així va ser com m'hi vaig ficar, a través de la meva àvia, i la Veronica s'hi va ficar perquè ho fèiem gairebé tot plegades. La gent de New Hampshire no en tenia mai prou, de *La nostra ciutat*. Per a nosaltres, tenia el mateix significat que per a la resta de nord-americans tenia la constitució o l'himne. Ens parlava, ens feia sentir especials i observats. El senyor Martin va vaticinar que hi hauria una gentada a les audicions, cosa que explicava per què els calia fer servir el gimnàs durant tot el dia. La producció del teatre comunitari no tenia res a veure amb el nostre institut, però com que el senyor Martin era el corredor d'assegurances del director i, molt probablement, amic seu, la resposta positiva a la petició estava garantida. El nostre poble era d'aquesta mena.

Vam arribar amb les nostres tasses de cafè per emportar i unes novel·les de butxaca gruixudes. *Ulls de foc*, la Veronica i *Doctor Jivago*, jo. L'escola m'agradava prou, però odiava el gimnàs i tot el que s'hi feia: els esports d'equip, les reunions de motivació, els partits cruels de kickbol, córrer en cercles quan a fora hi feia massa fred, els balls de gala, les graduacions. Però aquell dissabte al matí era buit i estranyament bonic. La llum

del sol s'hi vessava a través de les finestres estretes que eren just a sota la línia del sostre. No crec que m'hagués adonat mai que el gimnàs tenia finestres. Tant els terres com les parets i les graderies estaven fets amb els mateixos llistons de fusta clara. L'escenari era en un dels extrems, darrere la cistella de bàsquet, amb les cortines vermelles i feixugues enretirades per deixar pas a un no-res negre i mat. Era allà, on havia de tenir lloc l'esdeveniment. Ens havien donat instruccions per preparar una taula de banquet i quatre cadires plegables davant de l'escenari («A prop, però no massa», ens havia demanat el senyor Martin) i, encabat, uns trenta metres més lluny, sota la cistella contrària, havíem de posar-hi una altra taula, just al davant de les portes del recinte. Aquella segona taula era per fer les inscripcions, que era la nostra feina. Vam barallar-nos amb les dues taules plegables de l'armari del magatzem. Vam treure'n les cadires plegables. Ens passàriem el matí explicant com omplir el formulari: *Nom, nom artístic en cas que sigui diferent, alçada, color dels cabells, edat (en categories de set anys, sisplau marqueu-ne una), número de telèfon*. S'havia demanat als aspirants que duguessin una foto de carnet i un currículum, en què es detallessin tots els papers que havien fet abans. Teníem un pot ple de bolígrafs. Hi havia un espai en blanc perquè la gent que venia sense currículum pogués escriure-hi coses, i la Veronica estava preparada per tirar una Polaroid a tothom que hagués vingut sense foto i enganxar-la al formulari amb un clip. El senyor Martin ens havia dit que no féssim sentir malament a ningú per tenir menys experiència perquè, i així mateix ho va dir, «de vegades és on hi ha els diamants».

Però la Veronica i jo no érem noies de teatre. A unes noies de teatre no els haurien demanat que fessin aquesta feina si haguessin volgut que es presentessin a una prova per a un paper. Érem noies normals que no hauríem sabut com fer que els adults se sentissin jutjats per la seva manca d'experiència teatral. Un cop teníem la paperassa de cadascú, els havíem de do-

nar les pàgines que els demanarien que llegissin i que el senyor Martin ens va dir que es deien «separates», i un número imprès en un retall de paper, i després els havíem de dir que tornessin a sortir a fora per esperar-se.

Quan les portes es van obrir a les vuit tocadés, hi havia una riuada de gent que la Veronica i jo vam haver de travessar ràpidament fins a la nostra taula per avançar-nos a la multitud. Ens vam haver de posar a treballar de seguida, sobrepassades.

—Sí —li vaig assegurar a una dona i després a una altra—, si fa la prova per fer de senyora Gibbs, pot seguir optant a fer de senyora Webb.

El que no deia, tot i que cada cop era més evident, és que si feies la prova per fer d'Emily, encara podies seguir optant al paper de mare de l'Emily. En una producció d'institut no era estrany que algú de quinze anys fes de pare d'algú que en tenia disset, però el teatre comunitari era tota una altra cosa. Aquell matí, hi havia aspirants de totes les edats, no només senyors vells que volien ser Regidors, també universitaris que venien a la prova per fer d'Emily o George. (Les Emilys duien massa maquillatge i anaven vestides com les noies Amish que venen brioixos de canyella al mercat de pagès. Els Georges escrutaven subtilment els altres Georges.) Se'ns acostava canalla de bona fe per dir-nos que havien vingut a fer la prova per fer de Wally o de Rebecca. Els pares devien buscar mainaderes perquè, quin nen de deu anys anuncia durant l'esmorzar que vol fer de Wally Webb?

—Si tota aquesta gent torna i compren una entrada, arrasaran —va dir la Veronica—. La producció sencera pot anar de pet a Broadway i ens farem rics.

—I com ens faríem riques *nosaltres*? —vaig preguntar.

La Veronica em va dir que estava generalitzant.

El senyor Martin havia pensat en tot llevat dels portafolis de pinça, cosa que va acabar sent una bona badada. La gent feia servir la nostra taula d'escriptori i muntava un coll d'ampolla a

la circulació de la cua. Vaig mirar de decidir si era més depri-
ment veure-hi gent que coneixia o gent que no coneixia. La
Cheryl, que treballava a la caixa del Mercat Central i devia tenir
l'edat de la meva mare, duia un currículum i una foto de carnet
a les mans cobertes amb mitenes. Si la Cheryl sempre havia vol-
gut ser actriu, vaig pensar que no em sentiria capaç de tornar a
la botiga de queviures. També hi havia un munt de desconeguts,
homes i dones embolicats amb abrics i bufandes que mi-
raven al voltant del gimnàs d'una manera que es notava que no
l'havien vist mai. Em va semblar igual de trist pensar en la gent
conduint qui sap quantes hores aquell matí glaçat, perquè volia
dir que estaven disposats a tornar a conduir fins aquí pels assa-
jos i les funcions que es farien a l'estiu.

—El món sencer és un escenari —va dir la Veronica, per-
què la Veronica em podia llegir la ment—, i tots els homes i
dones només en volen ser actors.

Vaig agafar un currículum i una foto de carnet del pare de
la meva amiga Marcia, que ella pronunciava *Màrsia* i no *Màr-
xia*. M'havia entaulat amb aquell senyor, havia pujat al seient
del darrere de la seva furgoneta quan duia la família a fer un
gelat, havia dormit a l'altre llit individual de l'habitació rosa de
la seva filla. Vaig fer veure que no el coneixia perquè em va
semblar que era la manera més amable de procedir.

—Bon dia, Laura! —va dir, ensenyant-me totes les dents
mentre somreia—. Quina gentada.

Vaig dir-li que sí i, tot seguit, li vaig donar el número i les
separates i li vaig demanar que sortís a esperar-se al passadís.

—On és el lavabo? —va preguntar-me.

Era desesperant. Fins i tot els homes volien saber on era el
lavabo. Volien arreglar-se els cabells que els havien quedat ai-
xafats sota les gorres de punt. Volien llegir el seu paper en veu
alta tots sols davant el mirall per veure com quedaven. Li vaig
dir que al que hi havia a la vora del Centre d'Arts i Llengües hi
hauria menys gent.

—Sembla que esteu enfeinades, noies —va dir la meva àvia. Va venir pel darrere així que el pare de la Marcia se'n va anar.

—Vol un paper? —va preguntar-li la Veronica—. Tinc contactes. La puc convertir en una estrella.

La Veronica adorava la meva àvia. Tothom l'adorava.

—Només he vingut a donar un cop d'ull. —La meva àvia va mirar cap a la taula que hi havia davant de l'escenari per indicar-nos que seuria allà amb el senyor Martin i la gent del teatre. La meva àvia, la mestressa de *Cosiu-ho!*, la sastreria del poble, s'havia ofert per fer el vestuari, cosa que volia dir que també m'havia ofert a mi per fer-lo, perquè jo anava a ajudar-la en sortir de l'escola. Em va fer un petó al cap abans de travessar el tram llarg i buit de la pista de bàsquet fins a aquella taula llunyana.

Les proves havien d'haver començat a les deu, però per culpa del problema amb els portafolis ja eren dos quarts d'onze tocats. Així que tothom es va haver registrat, la Veronica va dir que faria grups més petits en funció dels números i els papers, i els acompanyaria al passadís perquè s'esperessin.

—Faré de gos d'atura —va dir, aixecant-se de la taula.

Jo em quedaria a la taula i registraria els ressagats. El senyor Martin i la meva àvia van seure amb tres persones més a la taula del davant de l'escenari i, tot d'una, el gimnàs, que havia estat un galliner durant tot el matí, va quedar en silenci. La Veronica havia de conduir els aspirants a actor pel vestíbul i escales amunt, fins a les bambolines, i quan els cridessin fins a l'extrem de l'escenari. Els actors que s'esperaven per fer la prova no podien veure la resta de proves, i als que l'havien acabat se'ls demanava que marxessin llevat que els haguessin dit expressament de quedar-se. Els Regidors serien els primers (ja que el de Regidor era el paper més gran i més important de l'obra), seguits de tots els Georges i les Emilys i després, tots els altres Webbs (el senyor, la senyora i en Wally) i els altres Gibbs (el doctor, la senyora i la Rebecca). Els papers més petits s'ator-

garien als finalistes. Ningú volia anar-se'n a casa amb el paper d'Agent Warren, però si et tocava fer d'Agent Warren, ho agafaves.

—Senyor Saxon —va cridar el senyor Martin—. Llegirà l'inici del segon acte.

Tots els Regidors llegirien l'inici del segon acte.

Em va sorprendre sentir la remor de les passes del senyor Saxon travessant l'escenari.

—Soc el primer? —El senyor Saxon no havia previst que aquestes eren les conseqüències d'arribar al gimnàs de l'institut una hora abans que obrissin les portes.

—Sí, senyor. Vostè és el primer —va dir el senyor Martin—. Sisplau, comenci quan estigui a punt.

I aleshores el senyor Saxon es va escurar la gola i, després d'esperar-se un minut més del que hauria resultat incòmode, va començar.

—Han passat tres anys —va dir—. Sí, el sol ha sortit més de mil vegades.

Vaig continuar mirant la sala d'espera, com havia fet tot el matí, tot i que ara els dos parells de portes estaven tancades. El senyor Martin i la meva àvia i la gent que seia amb ells eren lluny, donant-me l'esquena, jo donant-los l'esquena a ells i el pobre senyor Saxon, que estava agonitzant allà dalt, mirava dubtós el director i no l'esquena d'una noia d'institut. Tot i això, per educació, no em vaig girar. Va llegir fins al final de la pàgina:

—Ja el tenim aquí! Podeu sentir el tren de les 5:45 a Boston —va dir finalment, amb una torrentada d'alleujament a la veu. La lectura va durar dos minuts i jo em vaig preguntar com a algú li podia haver semblat assenyat triar un fragment tan llarg.

—Moltes gràcies —va dir el senyor Martin, amb un to de veu gens animat.

Em va envair una tristesa profunda. Si la Veronica hagués estat allà hauríem jugat al penjat en silenci, afegint una extre-

mitat per cada paraula que el senyor Saxon havia declamat d'una manera massa afectada. Hauríem evitat mirar-nos l'una a l'altra per por de riure. Però la Veronica era al passadís i ningú no havia arribat tard, tot i que ens pensàvem que segur que passaria. Va resultar que tots els aspirants van tenir la mateixa idea: arribar d'hora, inscriure's i fer cua, tal com se'ls havia indicat, per tal de demostrar que eren bons seguint instruccions. El senyor Martin va cridar el segon aspirant, el senyor Parks.

—He de començar al principi de la pàgina, allà on està marcat? —va preguntar el senyor Parks.

—Sí, va bé —va respondre el senyor Martin.

—Han passat tres anys —va dir el senyor Parks, i aleshores va esperar-se tres anys per emfasitzar la cosa—. Sí —va fer una altra pausa—. El sol ha sortit més de mil vegades.

El senyor Parks actuava per a Maine, no per a New Hampshire. Si m'hagués girat, segur que hauria vist un home amb una gavardina groga i una llagosta sota el braç. Sense fer soroll, vaig ficar la mà dins la motxilla que penjava de la cadira i vaig buscar el meu exemplar de *Doctor Jivago*. Era el que havíem planejat: ells farien les proves i jo llegiria, i quan ens avorrísim, la Veronica i jo ens canviaríem els llocs perquè ella pogués llegir. El senyor Parks no havia acabat la pàgina ni de lluny. El millor de *Doctor Jivago* era que l'argument era prou enrevessat per demanar tota la meva atenció. La novella no m'agradava gaire però volia saber què li passava a la Lara. Tot i això, després que el sisè aspirant hagués anunciat que el sol havia sortit, vaig adonar-me que Pasternak no estava a l'altura de les meves circumstàncies i vaig girar la cadira.

Un rere l'altre, els Regidors entraven a l'escenari i començaven. La seva manera estranya de sostenir el cos i la tremolor del paper a les mans són coses que cap estudiant de secundària hauria de veure mai. Alguns tenien veus prou decents, però si els llancessis per la borda d'un vaixell s'enfonsarien com àncores. Cap flotabilitat. D'altres estaven còmodes amb el seu

cos, es passejaven amb una mà a la butxaca, però pronunciaven totes les paraules sense intenció. La distinció era entre els del coll amunt i els del coll avall: uns eren d'un grup i els altres de l'altre, però cap d'ells podia fer les dues coses alhora. Tots plegats, els Regidors eren un accident de cotxe, una collisió múltiple i jo no en podia apartar la vista.

Encara que no ho semblés, era gairebé primavera a New Hampshire. Em faltaven set setmanes per acabar el meu tercer any, però continuava pensant que aquell era el primer dia de la meva educació de debò. Cap dels llibres que havia llegit era tan important com allò, cap dels exàmens de matemàtiques o els treballs d'història m'havia ensenyat a actuar, i per «actuar» no em refereixo a ser a dalt de l'escenari, vull dir a la vida. El que estava veient no era ni més ni menys que com presentar-me a mi mateixa davant del món. Veure actors que havien memoritzat el seu paper i havien assajat durant mesos era una cosa, però veure adults entrebancant-se i estimbant-se era tota una altra cosa. La màgia consistia a identificar allà on fallava cadascun. El senyor Anderson, un agent de crèdit del Banc Liberty, havia dut una pipa, un accessori que podria haver estat bé si l'hagués agafat amb la mà, però que es va entossudir a aguantar entre les dents.

No calia ser actor per saber que la capacitat de separar la mandíbula ajudava molt a l'hora de parlar i, tanmateix, jo ho sabia i ell no. Aleshores, enmig dels dos minuts de discurs, va plegar el paper que llegia, el va posar a l'infern de l'americana, va treure una capsa de mistos de l'altra butxaca i va encendre la pipa. La pipada que va caldre perquè el foc arribés al tabac, la petita flama que va resplendir a la cassoleta, tot era part de la seva prova. Encabat, es va tornar a posar la capsa de mistos i el misto que havia fet servir a la butxaca, va treure la pàgina de guió, la va desplegar i va continuar allà on ho havia deixat mentre el fum dolç de la pipa surava entre bambolines i venia cap a mi.

Que el senyor Martin no s'aixequés i digués «oblidem-nos-en, no tinc cap mena d'interès a dirigir *La nostra ciutat*», era una prova de la seva fermesa. En lloc d'això, va tossir i va donar les gràcies al senyor Anderson pel seu temps. El senyor Anderson va anar-se'n, assentint amb gravetat.

Tots els Regidors venien amb una lliçó inesperada: claredat, intenció, simplicitat. M'ensenyaven coses. Com tots els meus amics, m'estava plantejant què fer amb la meua vida. Molts dies pensava que seria mestra de literatura, perquè la de literatura era la meua classe preferida i m'atreïa la idea de passar-me la vida llegint i fent llegir els altres. No parava de prendre notes per al meu programa a la pàgina del darrere d'una llibreta d'espiral, pensant com començaríem amb *David Copperfield*, però tan aviat com em vaig comprometre amb l'ensenyament, vaig renunciar-hi per enviar una sol·licitud per unir-me al Cos de Pau. M'agradaven els llibres, esclar, però com podia passar-me la vida en una aula sabent que calia cavar pous i repartir mosquiteres? El Cos de Pau era la via més directa per fer alguna cosa decent de debò amb la meua vida. La decència, una paraula que feia servir per cobrir qualsevol aspecte del fet de ser bona persona, pesava molt en la meua reflexió sobre el futur. Ser veterinària era decent —tots volíem ser veterinaris, en algun moment— però volia dir aprendre química, i la química em treia de polleguera.

Però per què sempre anava a petar a les novel·les britàniques de sis-centes pàgines i a les ciències dures i a feines que requerien una vacuna contra la malària? Per què no fer alguna cosa en què ja fos bona? Els meus amics creien que havia d'encarregar-me de la sastreria de la meua àvia perquè jo sabia cosir i ells no. Les seves mares tampoc. Quan feia una vora o estrenyia una cintura em miraven com si fos Prometeu baixant de l'Olimp amb el foc.

Si us pregunteu quina decència hi ha a la sastreria, ja us ho dic jo: la meua àvia. Era alhora modista i una font de decència

humana. Quan la Veronica parlava dels texans que vaig apartar de la bossa de beneficència i en vaig ajustar els camals deia «em vas salvar la vida!». A la gent li agradava que la roba li quedés bé, de manera que fer que els quedés bé era útil, decent. La meva àvia, que sempre duia una cinta de mesurar groga penjant del coll i un coixí d'agulles enganxat al canell amb una cinta elàstica (el pom d'agulles, en deia jo) m'ho havia ensenyat.

Sentir aquells homes recitant el mateix text tan malament mentre es netejaven les ulleres amb mocadors blancs gegants em va fer pensar de debò en la meua vida.

—Espera, espera, espera, volies ser veterinària? —La Maisie nega amb el cap—. Mai no has volgut ser veterinària. No ho havies dit mai.

La Maisie començaria el seu tercer any a la facultat de veterinària a la tardor, si hi havia classes a la tardor.

—Ho vaig voler una temporada. Ja saps com va, quan ets a l'institut.

—Tu volies ser pediatra, a l'institut —diu en Nell a la seva germana, per defensar-me.

—Algú em pot explicar què té a veure res de tot això amb en Peter Duke?—pregunta l'Emily—. Què té a veure la costura amb en Duke?

Les meves filles m'han fet començar la història pel principi quan el principi no els interessa gens ni mica. Volen sentir les parts que volen sentir i escurçar la resta per estalviar temps.

—Si et penses que ho pots fer millor, explica-la tu, la història —li dic, aixecant-me, sense que soni a retret. Estiro les mans per sobre el cap—. Us la podeu explicar entre totes tres.

Déu sap que hi ha feina a fer, aquí.

—Silenci —diu la Nell a les seves germanes. Fa copets de mà al sofà—. Vine. Torna. T'escoltem. —La Nell sap manegar la gent.

L'Emily, la més gran, es passa la immensitat de la seva cabellera negra i sedosa per sobre una espatlla.

—Em pensava que això aniria d'en Duke. Només he dit això.

—Para de remenar-te els cabells —diu la Maisie, irritada. La Maisie va demanar al seu pare que li tallés els cabells curts a la primavera i els enyora. La Hazel, la seva gosseta, s'aixeca, fa tres voltes estranyes al sofà i es fa una bola còmodament. Em diuen que estan a punt.

Les tres ronden els vint anys, ara mateix, i malgrat la seva evolució i la seva ostensible llibertat, no tenen cap mena d'interès en una història que no vagi d'un home ben plantat i famós. Tot i això, soc la seva mare i entenen que hauran d'aguantar-me per arribar-hi. Recupero el meu lloc al sofà i torno a començar, amb plena consciència que les parts que volen sentir són les parts que no els penso explicar.

—En Duke —diu l'Emily—. Estem a punt.

—Us prometo que encara trigarà una estona a arribar.

—Ja han passat tots els Regidors? —va dir el senyor Martin finalment, amb la veu cansada.

La Veronica va treure el cap per la vora de la cortina.

—Ja els tenim tots —va cridar, i els seus ulls es van trobar amb els meus. Va girar el cap una fracció de segon abans de començar a riure.

El senyor Martin va agafar el seu termos del terra i va des-tapar-lo mentre els seus companys xiuxiuejaven entre ells.

—Som-hi —va dir.

Així com el Regidor és un personatge solitari, en George i l'Emily existeixen en relació amb l'altre i amb les seves famílies, de manera que els Georges i les Emilys feien la prova per parelles. De nou, el senyor Martin havia triat fragments del segon acte que, en la meva opinió (i la noia d'institut del fons

del gimnàs anava carregada d'opinions), era l'opció més pràctica. La primera interacció curta mostrava més de l'Emily, i la segona, d'en George, llevat que tinguessis en compte la capacitat d'escoltar de la persona, cas en què la predominança es revertia.

Em preguntava si les parelles s'havien fet tenint en funció de qui era al costat de qui a la cua o si la Veronica s'ho estava passant bé allà al darrere, perquè el primer George aparentava uns setze anys i la primera Emily, pel que jo sabia, aparentava cada mal dia dels trenta-cinc. Es deia que hi havia dones que volien fer d'Emily eternament. Travessaven New Hampshire de poble en poble, any rere any, intentant aconseguir el paper. Aquesta s'havia fet trenes.

El senyor Martin va preguntar si estaven a punt i en George va començar immediatament.

—Emily, per què t'has enfadat amb mi? —va dir. Jo tenia la pàgina del guió a la falda.

L'Emily va parpellejar. Clarament, estava enfadada amb en George, però li costava decidir si dir-l'hi o no. Aleshores es va girar i va mirar el senyor Martin. Va fer visera damunt els ulls amb les mans de la mateixa manera que ho fan a les pel·lícules quan parlen amb directors que estan asseguts al pati de butaques, però com que no hi havia llum d'escena amb què enlluernar-se, el gest va fallar.

—No estava a punt —va dir.

—Cap problema —va dir el senyor Martin—. Tornem-hi.

Me'l vaig imaginar parlant amb l'agent d'assegurances de cotxe, d'assegurances de vida, de com State Farm els faria costat si casa seva es cremava del tot. Segur que a ells els ho posava més fàcil.

—Emily, per què estàs enfadada amb mi? —va tornar a dir en George.

Ella va mirar en George com si el volgués matar i es va tornar a girar cap al senyor Martin.

—És que no pot *començar* així —va dir l'Emily—. Necessito estar preparada.

No entenia què estava passant i aleshores ho vaig entendre: havia perdut. Com un cavall que cau just a la sortida de la cursa. No havia ni començat i ja s'havia acabat.

—Hi podem tornar —va dir el senyor Martin—. No passa res.

—Sí que passa.

Ploraria? Era el que tots estàvem esperant.

El noi era alt i tenia un manyoc malgirbat de cabells castanys clars que semblava que s'hagués tallat ell sol a les fosques. El seu posat em va fer pensar que devia haver estat donant voltes a alguna cosa relacionada amb el beisbol i tot just ara s'adonava que s'havia ficat en un embolic.

—Ho sento moltíssim —va dir en George, exactament de la mateixa manera que ho diria en George: penedit i preocupat i lleugerament desorientat per tot plegat. Ras i curt, aquell noi continuava fent la prova, i l'Emily també ho sabia.

—Vull tornar a fer cua —va dir vacil·lant—. Vull llegir amb algú altre.

—Entesos —va dir el senyor Martin i, abans que ella ni tan sols es girés, va cridar—. Necessitem una altra Emily!

Ens en sobraven, d'Emilys. Hi havia moltes més Emilys que Georges. Ho sabia per les inscripcions. L'Emily que se n'anava va passar per davant de l'Emily que arribava, una noia d'uns quinze anys, més jove i amb els cabells rossos, brillants i deixats anar. Va remenar una mica els malucs perquè la faldilla onegés. Feia por veure com de ràpid passa el temps. Sabia que la primera no tornaria a fer cua. Aquell George, però, m'agradava. Els Regidors havien deixat el llistó molt baix. Aquell George va quedar-se tres rondes més i cada vegada feia una cosa diferent, alguna cosa específica com a resposta a l'Emily amb qui estava llegint. Quan l'Emily en qüestió era estrident, ell era concís. Quan l'Emily era tímida, ell era discretament

protector. La tercera —qui sap com ho va aconseguir tan ràpidament—, va començar a plorar. Només quatre llàgrimes, al principi, molt impressionant, però llavors va perdre el control i va començar a bramar:

—*Sisplau*, George, no hi pensis, en això. No sé per què ho vaig dir...

En George va treure el seu mocador. Tots en duïen un? L'hi va passar per la cara mentre feia un so per tranquil·litzar-la que, d'alguna manera, miraculosament, la va fer callar. Se'm va posar la pell de gallina, allà al fons del gimnàs.

Molts dels Georges que van passar després van fer la prova com si estiguessin optant a fer de Peter Pan. Com més grans eren, més saltaven en una escena en què no calia saltar. Les Emilys eren tremoloses, emotives, comprimien l'amplitud de l'experiència humana a cada línia. Estaven *Enfadades* i *Penedides* i *Molt commogudes*. Vaig començar a preguntar-me si el paper era més difícil del que m'havia imaginat.

«Escolteu-vos», em venien ganes de cridar des del fons del gimnàs. Escolteu el que esteu dient.

Un George mediocre es podia quedar durant tres Emilys senzillament perquè el necessitaven, tot i que si no tenia remei, només s'hi quedava una. Els Regidors m'havien fet vergonya aliena i els Georges, com a mínim després del primer, m'avorrien. Però les Emilys m'irritaven profundament. Feien el paper de la noia més llesta de la seva classe de l'institut com si fos mig ximpleta. L'Emily Webb feia preguntes, deia la veritat i tenia les idees clares; aquelles Emilys, en canvi, es recollien les faldilles amb les mans i miolaven com gatets. N'hi havia cap que recordés el que era ser una noia llesta? Cap noia de secundària s'havia presentat a la prova, almenys no del meu institut, segurament perquè hi hauria molts assajos en nits que es podien aprofitar per fer els deures o servint taules a canvi de propines o passant l'estona amb amics. No havia vingut ningú a parlar de la nostra condició.

Així que quan l'Emily i en George van sortir de l'escenari, just abans que arribessin els propers George i Emily, vaig girar la cadira. Per un moment em vaig dir que tornaria a *Doctor Jivago* però, en lloc d'això, vaig agafar un formulari. No era que volgués ser actriu, és que sabia que ho podia fer millor. *Nom*, deia el formulari. *Nom artístic en cas que sigui diferent*. Vaig escriure-hi el meu nom: *Laura Kenison*. Més enllà de la meva adreça, el meu número de telèfon i la data de naixement, no tenia res a oferir, cap manera de convertir la meva experiència com a cosidora quan sortia de l'escola en alguna mena d'experiència teatral. Sentia les proves al meu darrere.

—Bé, FINS fa un ANY M'agraDAVES MOLT —cantussejava l'Emily.

Vaig plegar el formulari i el vaig posar dins el meu exemplar de Pasternak. Llavors vaig agafar-ne un altre i vaig tornar a començar. Aquesta vegada hi vaig escriure L-A-R-A, menjant-me la «u» que els meus pares m'havien donat en néixer perquè trobava que aquesta nova ortografia era més russa i cosmopolita. Vaig decidir que el senyor Martin tenia raó. Vaig decidir que seria el diamant.